

s-a jertfit pentru noi. Dumnezeu are atâta bogăție de dragoste încât este însăși Iubirea. „Dumnezeu este iubire”, spune Scriptura (1 Ioan 4, 16).

Sfântul Ioan Scărarul scrie: „Iubirea este ase-mănarea cu Dumnezeu, atât cât îi este cu putință omului... Cel care Îl iubește pe Domnul l-a iubit mai întâi pe fratele său” (P.G. 88, 1150-1160).

Pe scurt, cel care îl iubește pe fratele său îl iubește și pe Dumnezeu și se aseamănă lui Dumnezeu. Iar cine se aseamănă lui Dumnezeu nu suferă de deprimare. Dumnezeu nu a suferit și nu va suferi niciodată de deprimare.

6. Nădăjduirea în mila lui Dumnezeu

Există și un alt mijloc care previne depresia, pe care-l folosește orice creștin. Desigur, nu doar împotriva depresiei, însă cu siguranță și împotriva ei. Este un leac deosebit de puternic: nădejdea în mila lui Dumnezeu. Această nădejde îi dă omului calm și liniște. Această nădejde aduce pace și

liniștește sufletul tulburat și răscolit sau, mai degrabă, nu-l lasă să fie tulburat și răscolit. Nădejdea nu-i permite sufletului să sufere și să fie deprimat.

Nădejdea în ajutorul, mila și iubirea de oameni, în nespusa bunătate, în deplina înțelepciune și putere a lui Dumnezeu este cel mai puternic leac pe care-l are la îndemână omul credincios. Acesta protejează și vindecă. Oamenii zilelor noastre nu o cunosc, din principiu. Oamenii din vechime, părinții și bunicii noștri, o aveau însă. Și se păzeau cu nădejdea în Dumnezeu în orice împrejurare. Și spuneau în inima lor: „Doamne miluiește” și așteptau cu nădejde mila lui Dumnezeu, ajutorul Lui și dezlegarea problemelor lor. Și se încurajau unul pe altul zicând: „Are grijă Dumnezeu” („știe Dumnezeu” sau „Dumnezeu ajută”). Și se linișteau cu încredințarea că bunul lor Părinte, Domnul, le va îndrepta pe toate. Și nu cădeau pradă deprimării. Și nu aveau nevoie de medicamente. Și unii aveau mii de probleme, mai ales din cauza sărăciei. Știau și ziceau din inima lor, chiar neștiutori de carte fiind: „Nădejdea mea este Tatăl, scăparea mea este Fiul, acoperământul meu este Duhul Sfânt, Treime Sfântă, slavă Ție !”

Astăzi, cei moderni cred în binele propriu și nădăjduiesc în propriul eu, în calitățile lor, în diplomele lor, în gândirea lor. Și am putea zice

și în sfințenia lor. Urmarea ? Cad neîncetat prădă deprimării. De ce ? Pentru că singuri nu pot rezolva uriașele probleme ale vieții. Deoarece singuri nu pot scăpa de cursele diavolului și ale lumii. Deoarece singuri nu pot dobândi iertarea păcatelor și curățirea inimii de ele și nici vindecarea de bolile sufletului lor. Nici nu pot dobândi sfințenia, nepătimirea. Și de aceea sunt mâhniți și deprimați.

Raționamentul oamenilor este îngust. Cunoștințele lor sunt sărace, la fel ca și putințele lor. Sunt îngrozitor de neputincioase descoperirile tehnice în a le rezolva problemele. Fără mila lui Dumnezeu nu se face nimic. „Fără Mine nu puteți face nimic” (*Ioan 15, 5*), spune Însuși Dumnezeu.

Biserica noastră a nădăjduit dintotdeauna în mila lui Dumnezeu. Și în întregul ei, și fiecare în parte. În toate rugăciunile, în sfintele slujbe, la dumnezeiasca Liturghie se spune și se aude de sute de ori „Doamne miluiește”, „după mare și multă mila Ta”, „nesfârșită milă” sau „miluiește și ne mântuiește pe noi”.

La fel și sfinții noștri s-au sfințit după mila lui Dumnezeu. Și nu sufereau de deprimare deoarece știau să scape mereu la mila lui Dumnezeu. Iată de ce scriu *Constituțiile apostolice* că „Ție, Dumnezeul tuturor... Ție Ți-au fost aduse toate nădejdlile sfinților” (*Const. Ap. 7, 33.2*).

Astfel, toți sfinții s-au folosit de rugăciunea nădejdiei, de rugăciunea sfinților părinților noștri, de rugăciunea minții: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul”. Și cu această rugăciune s-au salvat de deznădejde, de disperare, de întristare și de deprimare. Și au ajuns sfinți.

Să-l ascultăm pe un astfel de sfânt, pe Ioan Scărarul, care vorbește despre nădăjduirea în mila lui Dumnezeu. „Nădejdea este averea nevăzutei bogății. Nădejdea este siguranța dobândirii comorii înaintea dobândirii ei. Nădejdea este odihna și alinarea. Aceasta omoară deznădejdea și disperarea... aceasta este înconjurată de mila lui Dumnezeu. Cel care are nădejde omoară tristețea (akedia), biruind-o cu sabia nădejdiei” (P.G. 88, 1157-1160).

Scrie Sfântul Ioan Gură de Aur despre mângâierea pe care o primește de la Dumnezeu cel ce are nădejde: „Acela care nădăjduiește este încununat de Dumnezeu... Care-i dăruiește alinarea obositului și întristatului său suflet” (P.G. 59, 665).

Sfântul Grigore de Nazianz scrie: „În supărări, harul este nădejdea” (P.G. 35, 965 C).

Și Sfântul Ioan Gură de Aur scrie iarăși: „Și dacă vin mii de întristări și suferințe nu vom părăsi sfânta ancoră a nădejdiei, ci vom rămâne statornici în nădejdea luptei Sale alături de noi și a ajutorului Său” (P.G. 55, 707). Iar în altă par-

te declară ca o sentință: „În nimic altceva nu ne punem nădejdea decât în mila lui Dumnezeu” (*Omilie la Ev. după Matei 5, 4*).

Și marele Vasile completează: „Fericit acela... a cărui singură nădejde este la Dumnezeu” (*P.G. 30, 549 C*).

Desigur, și lumea oferă nădejde. Și diavolul oferă nădejde. Însă această nădejde conduce la deprimare. Deoarece nădejdea în lume, în oameni, este în mod evident lipsită de rod și mincinoasă. Oamenii părăsesc repede lucrul în care au nădăjduit și ajung deznădăjduiți.

„Vai de acele suflete care și-au pus nădejdea în oameni. Căci se vor pierde și vor muri împreună nădejdlile mincinoase. Și atunci vor rămâne sufletele lipsite de price nădejde” (*S.C. 51, 94-95*).

Și Cuviosul Nil scrie: „Diavolul îl înșală pe aproapele nostru și îl face să părăsească nădejdea în mila lui Dumnezeu și să-și împrășteie puterile în griji moarte” (*P.G. 79, 493 C*).

Și adaugă Sfântul Ioan Gură de Aur: „Diavolul încearcă să ne deprime cu gânduri de deznădejde pentru a ne dezrădăcina nădejdea din Dumnezeu” (*P.G. 47, 277*).

Bucuria este a acelor care nădăjduiesc în mila lui Dumnezeu și vai de aceia care au pierdut această nădejde. Pe aceștia îi amenință deprimarea și mulțime de alte rele. În timp ce pe cei ce nădăjduiesc către Dumnezeu „nădejdea

lor nu-i va rușina”, precum zice Sfântul Apostol Pavel (*Romani* 5, 5).

Bucuria e a acelora care nădăjduiesc în mila lui Dumnezeu. Seamănă cu acea corabie care are o ancoră mare și rezistentă. Ea nu va fi în primejdie de a fi scufundată de valurile mari sau de a fi azvârlită pe stânci. Aceștia nu sunt deprimați, ci au îndrăzneală și simt mângâiere. Nădejdea în Dumnezeu „o avem ca pe o ancoră a sufletului, neclintită și tare” (*Evrei* 6, 19).

Toți cei care nu doresc deprimarea, ci sănătatea, siguranța, pacea, mila lui Dumnezeu vor nădăjdi de-a pururi în Hristos, Care este pentru noi „desăvârșita nădejde”, după Sfântul Ignatie Teoforul (*Către Smirneni* 10, 2).

Toți cei care nu doresc deprimarea, ci doresc sănătatea, siguranța, pacea, mila lui Dumnezeu să-i asculte pe Sfinții Nectarie și Teofan, care zic în *Testamentul* lor: „Nici o nădejde nu aveți în afară de Hristos. Acesta este reazemul nostru și viața veșnică și supremul bine... după nesfârșita Sa milă” (*Slujba Sfinților... Sfântul Măn. Varlaam*, p. 27).

Și toți aceștia bucuroși și purtători ai nădejzii vor striga împreună cu sfinții mucenici: „Hristoase, nădejdea celor deznădăjduiți!”

Și nimeni dintre aceștia nu va pătimi deprimarea vreodată.

ăcătoșii care nădăjduiesc în mila lui Dumnezeu nu sunt deprimați. Nădăjduiesc că această milă a lui Dumnezeu va ierta toate păcatele lor, oricât de mari le-ar considera și oricât de multe ar fi. Cunosc că Preamilostivul Dumnezeu este îndelung răbdător și mult milostiv și dăruiește celor ce se pocăiesc „lăsarea păcatelor și mare milă”.

Cum va putea să uite păcătosul care nădăjduiește în mila lui Dumnezeu atitudinea Domnului Iisus Hristos înaintea acelei femei pe care o prinseseră în adulter ? Își amintește mila Lui, datorită căreia a fost salvată acea femeie de la lapidare și de la osândă și nădăjduiește că la fel se va întâmpla și cu el: „Iisus... dimineața iarăși a venit în templu și tot poporul venea la El și El, șezând, îi învăța. Și au adus la El fariseii și cărturarii pe o femeie prinsă în adulter și, așezând-o în mijloc, I-au zis Lui: Învățătorule, această femeie a fost prinsă asupra faptului de adulter; iar Moise ne-a poruncit în Lege ca pe unele ca acestea să le ucidem cu pietre. Dar Tu ce zici ? Și aceasta ziceau, ispitindu-L, ca să aibă de ce să-L învinuiască. Iar Iisus, plecându-Se în jos, scria cu degetul pe pământ. Și stăruind să-L

întrebe, El S-a ridicat și le-a zis: Cel fără păcat dintre noi să arunce primul piatra asupra ei. Iar ei plecându-Se, scria pe pământ. Iar ei auzind aceasta și muștrați fiind de cuget, ieșeau unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni și până la cei din urmă, și a rămas Iisus singur și femeia, stând în mijloc. Și ridicându-se Iisus și nevăzând pe nimeni decât pe femeie, i-a zis: Femeie, unde sunt pârașii tăi? Nu te-a osândit nici unul? Iar ea a zis: Nici unul, Doamne. Și Iisus i-a zis: Nu te osândesc nici Eu. Mergi; de-acum să nu mai păcătuiești" (*Ioan 8, 1-11*).

Cum ar putea uita păcătosul care nădăjduiește în mila lui Dumnezeu parabola fiului pierdut? A fiului celui păcătos, a nefericitului, nerecunoscătorului fiu care a cheltuit averea tatălui cu desfrânatele? (*Luca 15, 30*). Pe care însă mila Tatălui l-a așteptat cu nerăbdare să se întoarcă și l-a primit cu o bucurie de nedescris pe cel pocăit și l-a pus din nou în starea dintâi, zicând slugilor sale: „Aduceți degrabă haina lui cea dintâi și-l îmbrăcați și dați inel în mână lui și încălțăminte în picioarele lui și aduceți vițelul cel îngrășat și-l înjunghiați și mâncând să ne veselim; că acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat" (*Luca 15, 22-24*).

Nu este deprimat păcătosul, ci zice: „Așa mă vei mântui Doamne și pe mine ca și pe acesta, cu nemărginita Ta milă". Și se liniștește, fără calmante și tranchilizante.

Și își amintește și de mila lui Dumnezeu către păcătosul și nefericitul tâlhar, cel răstignit împreună cu Hristos, care I-a cerut această milă zicând: „Pomenește-mă, Doamne, când vei veni în împărăția Ta” și a auzit o singură rostire, el singur de la Dumnezeu-om Cel singur: „Adevărat zic ție, astăzi vei fi cu Mine în rai” (*Luca 23, 43*).

„Multmilostivul Dumnezeu” are „nesfârșită milă către toți păcătoșii de pe pământ”; toți care nădăjduiesc în aceasta nu vor cădea niciodată deprimați.

b) Săracii

șracii care nădăjduiesc în mila lui Dumnezeu nu cad pradă deprimării. Cunoscut că Dumnezeu, care se îngrijește de izvoarele cerului și de verdeța pământului, le va da tot ceea ce le lipsește și de care au nevoie. Cer de la Dumnezeu „întâi împărăția lui Dumnezeu” (*Matei 6, 33*) și mai apoi așteaptă bunurile pe care Dumnezeu le dăruiește din belșug copiilor Săi. Își amintesc neîntrerupt cuvintele lui Hristos:

„Nu vă îngrijiți pentru sufletul vostru ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca; au nu este sufletul mai mult decât hrana și trupul mai mult decât îmbrăcămintea? Priviți la păsările cerului că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în jitnițe, și Tatăl nostru Cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai presus decât ele? Și cine dintre voi, îngrijindu-se, poate să adauge staturii sale un cot? Iar de îmbrăcămintea de ce vă îngrijiți? Luați seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc, nici nu torc. Și vă spun vouă că nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia. Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este și mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu astfel o îmbracă, oare nu cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor? Deci nu duceți grijă spunând: Ce vom mânca ori ce vom bea, ori cu ce ne vom îmbrăca? Că după toate acestea se străduiesc toate neamurile; știe doar Tatăl nostru Cel ceresc că aveți nevoie de ele. Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă. Nu vă îngrijiți de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji de ale sale. Ajunge zilei răutatea ei” (Matei 6, 25-34).

Și iarăși:

„Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Că oricine cere ia, cel care

caută află și celui care bate i se va deschide. Sau cine este omul acela între voi care, de va cere fiul său pâine, oare el îi va da piatră ? Sau de-i va cere pește, oare el îi va da șarpe ? Deci dacă voi, răi fiind, știți să dați daruri bune fiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru Cel din ceruri va da cele bune celor care cer de la El ?” (Matei 7, 7-11)

Foarte multe minuni s-au întâmplat cu săraci pe care mila lui Dumnezeu nu i-a lăsat să le lipsească cele de trebuință, deoarece au nădăjduit în această milă și nu s-au tulburat. Ci s-au liniștit, siguri că acelea de care au nevoie li se vor da. Poate și tu, care citești aceste rânduri, să fi trăit astfel de minuni a preabunei mile a lui Dumnezeu. Fiecare dintre noi cunoaște astfel de minuni. Și bine am face să ni le povestim unul altuia ca să nu ne mai întristăm. Să nu ne mai mâhnim. Să nu mai deznădăjduim. Să nu mai cădem pradă deprimării. Am considerat de folos să redăm în acest loc o povestire din *Patetic*, care arată nu doar intervenția minunată a milei lui Dumnezeu, dar și nădejdea plină de siguranță a Cuviosului Moise Etiopianul:

„Avva Moise a hotărât odată să locuiască într-o peșteră inaccesibilă, pe marginea unei proeminente abrupte a muntelui. Urca și gândea în sine:

– Toate bune, dar unde voi găsi apă în acest loc uscăcios ?

A zis-o și a răszis-o și a început să șovăie. Atunci a auzit un glas care îi zice:

– Continuă fără de grijă și lasă asta în grija mea. A prins curaj și și-a făcut locuința în peșteră.

Mai târziu, după puțin timp, au venit să-l vadă doi nevoiași din schit. Nu a găsit decât un mic ulcior cu apă pe care o strânsese să fiarbă puțină linte ca să-i ospăteze. A început atunci să se neliniștească și ieșea și intra și îl ruga pe Dumnezeu pentru puțină apă.

Deodată, acolo unde nimeni nu se aștepta, un nor adus de vânt s-a oprit deasupra peșterii și a revărsat atâta ploaie cât era necesar ca să se umple ulciorul lui Moise.

Părinții, căroră nu le-a scăpat neliniștea lui, l-au întrebat după ce au mâncat:

– Ce pățisei dimineață de te vânturai așa de tulburat?

– M-am judecat cu Dumnezeu, răspunse cu simplitate Moise. I-am amintit cum își asumase îngrijirea mea și că acum trebuie musai să-mi găsească apă ca să bea robii Săi. Și iată că Bunul Stăpân a fost nevoit să trimită.”

c) Cei îndurerați (îndoliați)

ei care au pierdut pe cineva drag lor nădăjduiesc spre mila lui Dumnezeu și spre împărăția lui Dumnezeu și nu suferă

deprimare. Cred neclintiți în bunătatea lui Dumnezeu și nădăjduiesc că persoana iubită este mai bucuroasă aproape de Domnul decât aici, pe pământul plin de chinuri și suferințe. Aud cuvintele Sfintei Scripturi care zice:

„Fraților, despre cei care au adormit nu voim să fiți în neștiință, ca să nu vă întristați ca ceilalți care nu au nădejde. Pentru că de credem că Iisus a murit și a înviat, tot așa (credem) că Dumnezeu pe cei adormiți întru Iisus îi va aduce împreună cu El” (*I Tesaloniceni* 4, 13, 14).

Și continuă spunând cum va veni ziua aceea în care: „Iisus Domnul întru poruncă, la glasul arhanghelului și întru trâmbița lui Dumnezeu, se va pogori din cer, și cei morți întru Hristos vor învia întâi. După aceea noi, cei care vom fi rămas, vom fi răpiți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, și așa pururea vom fi cu Domnul. De aceea, mângâiați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte” (*I Tesaloniceni* 4, 16-18).

Mai apoi își amintește cel ce a pierdut pe cineva drag de învățăturile Scripturii pentru vremea părăsirii și a plânsului: „Fiule, pentru cel mort varsă lacrimi și, ca și cum ai fi pățimit grele încercări, începe plângerea. Și după cuviință tu accperă trupul lui și nu trece cu vederea înmormântarea lui. Amară plângere fă și fierbinte tânguire” (*Înțelepciunea lui Isus Sirah* 38, 16, 17).

Amintește-ți că așa cum a venit azi ziua judecății pentru el, așa va veni și pentru tine. Iar

după ce cel mort s-a odihnit, odihnește-te și tu de trista amintire și consolează-te de vreme ce sufletul său a plecat și se găsește lângă Dumnezeu.

E cu neputință să cadă deprimați cei întristați care urmează îndrumările și leacurile de prevenire ale Sfintei Scripturi.

d) Bolnavii

ei care suferă de vreo boală nu se lasă deprimați. Nădăjduiesc în mila lui Dumnezeu și de asemenea în minunata lor vindecare. Deoarece bogăția de minuni este în harul lui Dumnezeu. Minunea în Ortodoxie este ceva obișnuit și nu se petrec minuni doar în bisericile și mănăstirile cunoscute, ca cele închinat Maicii Domnului sau Sfinților tămăduitori ca Sfântul Nectarie sau Sfântul Dionisie și Sfântul Gherasim, Sfântul Spiridon sau Sfântul Ioan Rusul, ci se petrec în fiecare zi, în multe case sau spitale.

Nădăjduiesc cei bolnavi în mila lui Dumnezeu și se roagă. Iau agheazmă. Merg la Sfântul

Maslu după sfatul Sfintei Scripturi, care spune: „Este cineva bolnav între voi ? Să cheme preoții Bisericii și să se roage pentru el, ungându-l cu undelemn, în numele Domnului. Și rugăciunea credinței va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va ridica, și de va fi făcut păcate, se vor ierta lui (...) rugați-vă unul pentru altul, ca să vă vindecați, că mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului” (*Iacov* 5, 14-16).

Creștinii bolnavi nădăjduiesc spre mila lui Dumnezeu și nu se deprimă. Nu deznădăjduiesc și așteaptă cu răbdare vindecarea. Iau și medicamentele prescrise, ascultându-l pe doctor. Deoarece există porunca lui Dumnezeu care spune: „Cinstește pe doctor cum se cuvine, că și pe el l-a făcut Domnul” (*Înțelepciunea lui Isus Sirah* 38, 11).

Își amintesc mereu că și leacurile și doctorii sunt dăruiți cu dumnezeiescul har și cu atotputernica Sa milă spre a-i vindeca bolile. Își amintesc ceva ce spune Scriptura: „De la Cel Preaînalt este harul și de la rege va lua dar (doctorul). Știința doctorului va înălța capul lui și înaintea celor mari va fi minunat. Domnul a zidit din pământ leacurile și omul înțelept nu se va scârbi de ele. Au nu din lemn s-a îndulcit apa, ca să se cunoască puterea Lui ? Și El a dat oamenilor știință, ca să Se mărească întru leacurile Sale minunate. Cu acestea tămăduiește și ridică durerea. Spițerul cu acestea va face alifii-

le. Nu este sfârșit lucrurilor Domnului și pace de la El este peste fața pământului. Fiule! În boala ta nu fii nebăgător de seamă, ci roagă-te Domnului și El te va tămădui. Depărtează păcatul și întinde mâinile spre faptele drepte și de tot păcatul curățește inima ta (...) Și doctorului dă-i loc, că și pe el l-a făcut Domnul și să nu se depărteze de la tine, că și de el ai trebuință” (*Înțelepciunea lui Isus Sirah* 38, 2-12).

Uneori atât de multă este credința creștinilor și atât de multă nădejdea lor în mila lui Dumnezeu, încât nici nu iau leacurile altfel binecuvântate de Dumnezeu, ci se predau cu desăvârșire Lui, având deplină încredere în mila Sa.

Iată ce-i sfătuiește Sfântul Efrem Sirul, marele dascăl, pe monahi: „Frate, dacă se întâmplă să te îmbolnăvești, nu scrie în nici un caz rudelor sau cunoscuților sau prietenilor tăi ca să-ți trimită leacuri sau hrană. Deoarece așa te vei învăța să scapi sub protecția oamenilor, cu alte cuvinte vei cere un ajutor lipsit de viață. Încordează spre Dumnezeu speranțele tale. Rabdă așteptând mila Lui să le rânduiască pe toate. Acela care a îngăduit pentru folosul tău sufletească să te îmbolnăvești, fii sigur că se va îngriji de tine. Nu va îngădui niciodată, o spune Scriptura, să te încerce ispite mai mari decât ai putea să le duci. Îngrijește-te să placi Aceluia care se îngrijește de tine” (*Pateric*, p. 75).

Și acum mă întreb: este posibil, după toate acestea, să cadă deprimat creștinul care nădăjduiește atât de mult în mila lui Dumnezeu, atunci când se îmbolnăvește de ceva ? Și răspund tot eu: cu neputință !

Însă, și invers, sunt și mulți oameni care nu gândesc astfel. Nădăjduiesc în sănătatea lor de parcă aceasta ar fi ceva care nu se poate pierde, sau nădăjduiesc în puterea pe care o au medicamentele și, în ultimă instanță, nădăjduiesc în banii lor. În acest loc amintesc o povestire din Pateric, spre a vedea consecințele unei astfel de necugetate speranțe, care în final conduce și spre deprimare, și spre alte pagube: „Un creștin într-un sat avea o micuță grădină. O cultiva și după tot ce făcea păstra numai atât cât să supraviețuiască. Cele rămase le împărțea la săraci cu milostenie. Însă într-o zi diavolul, pentru a-l împiedica în binele pe care-l făcea, a început să sădească confuzie în sufletul său. I-a șoptit astfel în minte:

– Pune ceva bani deoparte pentru bătrânețile tale. Poate să te lovească vreo boală și să nu mai fii în stare să muncești.

S-a lăsat dus omul de gândurile sale. A micșorat încet-încet milosteniile sale ca să facă ceva economii. Cu timpul, a umplut un mic vas cu monede de aur. Când i-a îngropat într-o groapă din grădina sa, spre a-i avea la bătrânețe, brusc l-a lovit o boală grea și i-a putrezit piciorul. A dezgropat deci vasul în grabă pentru a cheltui

ceea ce economisise pe doctori, medicamente; fără folos însă. Picioarul se înrăutățea și doctorii au hotărât să i-l taie.

Atunci l-a doborât o mare tristețe. Dezamăgirea umpluse inima lui. Disperarea și mâhnirea i-au rămas singuri însoțitori. Plângea nemângâiat și se jelea pentru halul în care ajunsese și nimeni nu putea să-l aline, să-i redea puțină bucurie. Pierduse și sănătatea trupului, și sănătatea sufletului.

În ajunul hotărâtei operații, a tras lângă el vasul și a început să numere și iar să numere ceea ce rămăsese din economiile sale, ca să dea doctorilor pentru a-l lăsa fără picior. Avea acum regrete amare de cum se bizuise mai mult pe aurul său decât pe Domnul și îl ruga din tot sufletul său să-l ierte. Și cum se ruga și plângea, s-a arătat înaintea lui Sfântul Înger:

– Banii pe care i-ai adunat, lipsindu-i pe săraci, ți-au folosit la ceva ?, l-a întrebat cu glas sever.

– Nu, Doamne. Recunosc că am greșit. Dacă aș avea șansa să fiu iertat, n-aș cădea în aceeași greșeală. Doar nădejdea în Dumnezeu este singurul reazem statornic și sigur, a strigat nefericitul din toată durerea sufletului său.

Atunci bunul Înger a atins piciorul dureros și îndată l-a însănătoșit. Dimineața, când au ajuns doctorii cu toate instrumentele chirurgicale, l-au găsit sănătos, săpându-și mica grădină.

Dacă și tu, care citești această carte, semeni cu acest neinspirat om, nu întârzia să te căiești și să

părăsești nădejdea pusă în bani și în tot sprijinul mincinos și pământesc și nădăjduiește numai spre Dumnezeuul tău, spre a nu suferi tot ce a suferit acesta. Nădăjduiește în mila lui Dumnezeu și numai în aceasta, și atunci va fi imposibil să cazi în deprimare.

Și cel care este îndurerat, și cel care are păcate multe, și noi toți să folosim atotputernicul leac al nădejzii în mila lui Dumnezeu, spre a nu cădea pradă disperării și să zicem zi și noapte cu buzele și cu inima noastră rugăciunea „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul“. Și cu această rugăciune a invocării milei lui Dumnezeu să ne odihnim sufletește și să ne liniștim cu nădejde.

7. *Nevoința*

Aste leacuri împotriva deprimării sunt: postul, suferirea relelor de bunăvoie, a lipsurilor, sărăcia de bunăvoie, smerirea de bunăvoie, lepădarea de sine, împreună cu toate dorințele și pretențiile, osândirea de sine.